

PIRMAS SKYRIUS HADSONAS

Prieš vienuolika metų

Tokiomis dienomis suprantu, kodėl septyniasdešimt trys procentai norinčiųjų tapti gelbėtojais nebaigia mokymų. Turiu dar dvi vasaras, kad pakliūčiau į tuos dvidešimt septynis, kurie baigia.

Tą popietę palei Menkių kyšulio pietinę pakrantę Atminimo dienos proga buvau apdovanotas dvimetrinėmis baltakepurėmis bangomis ir gavau progą susiveikti hipotermiją. Oro sąlygos bjaurios ir sudėtingos, bet treniruotis – idealios.

Nuovargis kalė prieš dvidešimt minučių, dar po dešimties jaučiausi jau visai nusibaigęs ir supratau, kad tuoj pasieksiu ribą, bet man reikėjo dar penkių minučių. Dar dešimt metrų – ir būsiu pagerinęs savo rezultatą esant tokiam bangavimui, taigi neketinau sustoti.

Ką reiškia kažkokie trys šimtai sekundžių!

Susitelkiau į kvėpavimą ir skaičiuodamas tas sekundes, nepakeldamas galvos, plaukiau pirmyn. Po dviejų šimtų vienuolikos

įkvėpiau sūraus vandens ir kosėdamas spriegiau aukštyn, vos iškilęs iš kaukės vamzdelį užliejusios bangos, išspjoviau kandiklį.

– Hadsonai! – išjungęs septynių metrų ilgio žvejybinio katerio motorą iš kairės riktėlėjo Geivinas. Apie šį laivą mūsų tėvas meiliai kalbėdavo kaip apie savo ketvirtą vaiką, nors pagal amžių šiam priklausė pirmagimio titulas. – Šiandien pakaks!

– Man dar reikia dešimties metrų, kad pagerinčiau rezultatą! – šuktelėjau jam, nerdamas į kitą bangą.

– Kelk savo pasturgalį į laivą, kol bangos dar labiau nesukilo, – nuo prietaisų skydo atšovė Geivas, dėsdodamas pro tamsių akinių viršų, nors dangus buvo apniukęs. – Visai nusibaigė. Dešimties metrų nebus.

– Eik šikt!

Apžiojau kandiklį ir pasirengiau plaukti, norėdamas įrodyti, kad galiu.

– Žinok, aš pagirings! Jeigu nenori, kad per kitą treniruotę prie šturvalo stovėtų Karolina, lipk greičiau, kitaip man teks šioje srovėje apgręžti katerį!

Palikęs laivą dreifuoti, jis nuėjo į laivagalį, pasilenkęs atkabino kopėčias ir stumtelėjo jas į vandenį.

Velnias. Kalbėjo rimtai.

Mūsų vyresnioji sesuo buvo tikra višta perekšlė, ji nė už ką neplukdytų manęs per tokias bangas. Tai reiškė, kad mano asmeninis rekordas turės palaukti. Iš nusivylimo tuos kelis metrus iki laivo nusiyrčiau nejausdamas šalčio. Tada nutaikiau akimirką, kai bangos iškeltas laivagalis nusileis, ir užsiropščiau trimis kopėtėlių pakopomis.

– Pasiilgau tavęs ir džiaugiuosi, kad grįžai, bet juodai užknisi. Man visai nedaug trūko!

Nuo siauro laiptelio persiropščiau ant rankšluosčiu uždengtos sėdynės ir užtraukiau kopėčias. Tėtis mums sprandus nusuktų,

jei nepasaugotume nublukusių odinių apmušalų. Laivas vėl šoktelėjo į viršų, o aš nusitraukiau kaukę, paskui vandens kostiumo gobtuvą ir numečiau juos ant juodo brezentinio krepšio Geiviniui prie kojų.

– Skaudini, broliuk, – jis pašaipiai griebėsi už krūtinės, o sulig kita banga nusitvėrė už vairuotojo sėdynės atkaltės. – Varom namo, išklausysiu pamokslą, kurį tėtis kūrė visą dieną. Būtų neatleistina, jei tiek vargo nueitų vėjais.

– Jis tik... – nesumojau, ką pasakyti, kaip ir šįryt, kai Geivinas mūsų tėvų kavinėje pranešė apie savo sprendimą.

– Nusivylė, kad metu studijas, – pasufleravo Geivinas. – Juk Karolina, ištekėjusi ir dirbdama per *du* darbus, įstengė gauti diplomą.

– Nesilygink su mūsų sese ir palik tėtį ramybėje. Tiesiog jis priblokštas.

Nusitraukiau plaukimo kostiumą, nusimoviau nardymo kojines ir likau vienais senais tėčio šortais, margintais havajietiškais raštais.

– Per dvejus metus keturis kartus pakeičiau specialybę, – tarė Geivinas, virš vairo siekdamas manosios „Bruins“ kepurės. – Taigi šokas tėčio tikrai neištiko.

Tas tiesa. Visi žinojo, kad Geivinas moka linksmintis, o pastovumas jam nebūdingas.

– Gali pernaktoti pas Karoliną ir Šoną, kol mama viską sutvarkys.

Druskos ir saulės išsėdinta denio danga žengiau prie brolio.

– Nepaliksiu mamos kuopti mano mėšlo. Keičiam temą. – Geivinas nusišiepė. – Tau vos septyniolika, o savo santaupas sukišai į naują vandens kostiumą. Tarsi į Aliaską ketintum plaukte nuplaukti. Aš juk ne aklas, mačiau žemėlapiį prie tavo lovos.

– Kai kurios svajonės nesikeičia.

Prieš trejus metus netyčia užtaikiau vieną dokumentinį filmą ir užsimaniau tapti gelbėtoju Sitkoje. Padėti žmonėms? Taip. Adrenalinas? Taip. Persikraustyti kuo toliau nuo ten, kur gyvenu visą gyvenimą? Taip. Čiupau nuo galinės sėdynės rankšluostį, persibraukiau plaukus, krūtinę, tada užsitempiau marškinėlius.

– Ačiū, kad mane paplukdei. Tėtis labai užsiėmęs.

– Galiu kasdien, jei tik nori.

Neprarasdamas pusiausvyros siūbuojančiame laive, Geivinas įbruko man kepurę.

– Ačiū. – Jo pasiūlymo nepriėmiau už gryną pinigą. Jis nuolat būdavo pasirengęs padėti, bet savo pažadus anaip tol ne visada ištesėdavo. – Gal ir persistengiu su treniruotėmis, bet bent jau turiu tikslą.

Užsimaukšlinau kepurę snapeliu į nugarą, rankos pašiurpo nuo vėjo. Šiuo metų laiku aštuoniolika laipsnių – daug, bet išlipus iš vandens vis vien buvo klaidingai šalta.

– Už tai – pagarba. – Geivinas pasukęs raktelį užvedė motorą, bet leido tuščiąja eiga, mat įsistebeilijo kažkur už manęs. – Ar ten valtis?!

– Ten? Negali būti. – Grįžtelėjau ton pusėn, kur link žvelgė brolis, ir už kokių šimto metrų į vakarus įžiūrėjau valtelę, lyg ir motorinę, ir du žmones. Nardančius?

– Kokį velnią jie ten veikia? – nusistebėjo Geivinas. Išskylau tojai per bangas tai pasirodydavo, tai vėl pranykdavo, regis, vis pasilenkdami tarp sėdynių. – Tupinėja?

Man širdis nukrito į kulnus, kaip per bortą išmestas akmuo. Iš dėtuvės čiupau žiūronus ir nukreipiau į laivelį.

Kad tave kur! Dvi merginos, maždaug mano amžiaus, sėdėjo ir geresnių laikų mačiusioje valtyje su prikabinamu motoriuku ir rieškučiomis sėmė vandenį.

– Jos netupinėja, jos semia vandenį!

Ir abi tamsiaplaukės buvo be gelbėjimosi liemenių. Padaviau Geiviniui žiūronus, šis juos prisidėjo prie akių.

– Reikia joms padėti.

– Velniava! – Geivinas įmetė žiūronus į dėtuvę ir užtrenkė dangtį. – Laikykis.

Viena ranka įsikibau į stiklo kraštą, kita – į prietaisų skydo turėklą, o Geivinas nuspaudė akceleratoriaus pedalą. Pirmagalis šovė dangun ir mes net pakilome į orą, paskui Geivinas išlygino laivą. O bangos jo korpusą talžė be pasigailėjimo. Trečioji, nuo kurios smūgio, rodėsi, kaulai sutrupės, mūsų vos neapvertė. Geivinas nusikeikė ir pasiruošė priplaukti prie laivelio.

– Reikia prie jų prisiartinti... – pradėjo jis.

– Su srove, – užbaigiau.

Bangos tiško purslais ant apsauginio stiklo. Nenuleidau akių nuo valties, mane nusmelkė baimė, tada kalė adrenalinas, nes sulig kita banga laivelis nėrė žemyn ir per jo pirmagalį užtelėjo vanduo.

Ir prieš tai merginoms buvo nesaldų, bet dabar iškilo rimtas pavojus.

Geivinas patraukė droselio svirtį lėtindamas laivą, o aš perėjau prie dešiniojo borto už jo ir atlenkiau keleivio sėdynę. Laivai neturi stabdžių. Čia dabar kas?!

– Tik dvi liemenės?!

– Juk plaukiame dviese, – atsiliepė Geivinas.

Sulėtinęs greitį mūsų laivas ėmė plūduriuoti už kokių dvidešimties metrų nuo kairiojo valtelės borto.

Užsimečiau ryškiai geltoną gelbėjimosi liemenę, susisegiau tris sagteles, tada čiupau antrą liemenę ir pailginęs jos dirželius, kad tilptų ant pirmosios, padariau tą patį.

– Ar gali priplukdyti arčiau?

– Įplauktume tiesiai į jas arba praplauktume pro šalį. – Geivinas nusiėmė saulės akinius. – Velnias, man rodos...

– Padėkit! – mergina rožiniais marškinėliais stovėjo bangų blaškomos valtys priekyje ir, lyg jų nematytume, paklaikusi mostagavo rankomis.

Nustėrau.

– Sėskis!

Ką ji sau galvoja?!

– Duok liemenę, – ištiesė ranką Geivinas.

Gale valtys sėdinti mergina čiupo pirmąją, bet jau buvo per vėlu, kita banga šliūkštelėjo per linguojančios valtys kraštą ir ją apvertė.

Merginos pradingo vandenyje, mano širdis šoktelėjo.

– Varau.

Užsiropščiau ant keleivio sėdynės. Nebuvo kada laukti.

– Nė velnio! Neleisiu tau...

Nėriau.

Su plaukimo kostiumu vandenyje dar buvo ištveriama. Be jo nuo šalčio užgniauzė kvapą ir aš tik valdžiausi, kad neimčiau žiopčioti. Gelbėjimosi liemenės iškėlė mane į paviršių, įkvėpiau oro. Nuo druskos graužė akis.

– Hadsonai, velniai rautų! – suriko Geivinas kažkur už manęs, bet susitelkęs į plaukimą jam neatsakiau.

Dieve, prašau, kad jos abi būtų gyvos.

Net ir varžomas liemenių plaukiau, kaip dar nebuvau plaukęs, mane ginė adrenalinas ir baimė dėl to, ką galbūt rasiu.

Besidaužančia širdimi priplaukiau prie apvirtusios valtys nosies ir išvydau abi merginas, įsikibusias į valtys šoną. Jos laikėsi nusitvėrusios už rumbo palei valtys dugną. Atsidusau iš palengvėjimo. Joms nieko nenutiko. Joms gresia pavojus, ir vis didesnis, bet jos gyvos ir... ginčijasi?

– Aš nežinojau, kad ji prakiurusi! – mergina rožiniais marškinėliais šaukė merginai žaliais marškinėliais. Ši plūduriavo nugara į mane. – Ir kad degalų nedaug! Ir niekas tavęs neprašė plaukti kartu!

– Turėjau plaukti kartu, – atsakė žalioji. Nors kalendama dantimis, kalbėjo stebėtinai ramiai. – Tikėjau si tave sulaikyti. Tėtis sakė šios valtys niekada neimti.

– Aš tik norėjau nors kiek pabūti be jos! – skundėsi rausvoji. – Dabar paskandinsim valtį ir ji mus abi užmuš!

– Ar nenorėtumėt į krantą? – paklausiau apiplaukęs valtį. Krūtinė kilnojosi po liemenėmis.

Abi merginos pasuko galvas, permirkusiomis uodegomis tykstelėdamos purslus, ir sužiuro į mane.

Iškart pastebėjau raudoną dryžį ant artimesnės merginos smilkinio, bet ne jis, o jos akys prikaustė mano žvilgsnį. Jos buvo kone per didelės tame širdelės formos veide, neskiesto viskio spalvos, įrėmintos tankių, nuo vandens sulipusių blakstienų. Šios nusileido, kai mergina nužvelgdama mane sustojo ties sagtelėmis man ant krūtinės.

Vos tik jos žvilgsnis pasiekė mano akis, man ne tik visos mintys iš galvos išdulkėjo, velniai griebtų, aš net kvėpuot pamiršau. Nebuvau patyręs, ką reiškia, kai trenkia žaibas, bet, manau, jausmas kaip tik toks. Ir ji buvo išsikruvinusi galvą. Taip. *Susiimk.*

– Tu sužeista, – tariau. Man sumaudė paširdžius nuo visai nepagrįstos baimės.

– Ačiū Dievui! – rausvoji mergina atsistūmė nuo valtys ir puolė manęs link.

Sugavau ją visiškai instinktyviai.

– Man tik keturiolika, esu per jauna mirti vien todėl, kad nepatirinau degalų... ir valtys, – įsikirtusi man į pečius, išsigandusiomis

rudomis akimis žvelgdama į mane dramatiškai pareiškė rausvoji mergina. – Ir aš nelabai moku plaukti.

Ir ji išplaukė sena valtimi be gelbėjimosi liemenės?!

– Tuo mes viską sutvarkysime. – Ėmiau kojomis irtis prie valtys. – Įsitverk, lyg nuo to priklausytų tavo gyvybė.

Mergina net išsižiojo ir iš pasipiktinimo loštelėjo galvą.

– Eva, jis apsivilkęs dvi liemenes, – ramiai pasakė mergina viskio spalvos akimis. – Tau reikia vieną apsivilkti, kad jis galėtų tave nuplukdyti į laivą.

– A. Taip. – Eva įsitvėrė už korpuso, banga vėl mus iškėlė, vėl numetė, bet valtys neužliejo. – Tu grįši Alės, taip?

– Eva, nesirūpink, – pradėjo aiškinti antroji.

– Tiesą sakant, norėčiau tave nuplukdyti pirmą, – pasakiau žaliajai merginai – kaip supratau, Alei. Šaltis smelkėsi iki kaulų smegenų.

– Jai šešiolika ir ji plaukia daug geriau už mane, – rėksmingai pareiškė Eva.

– Ji sako tiesą. – Alė kaleno dantimis. – Prašau imti Evą. Aš palauksiu.

– Tu kraujuoji ir nėra kada ginčytis.

Irdamasis kojomis stengiausi išsilaikyti tarp jų. Mus nešė srovė.

– Taigi galva, ne kojos. Nieko man nenutiks, – ji sunerimusi metė žvilgsnį į Evą.

– Nesupratau?

Nuo kada geriau susižeisti galvą, o ne galūnę?

– Ji tikrai prastai plaukia. Prašau ją nuplukdyti, – maldavo Alė, o jai nuo skruosto kapsėjo rausvas vanduo. – Kuo tu vardu?

– Hadsonas Elisas.

Per ilgai krapštomės. Atsegiau viršutines sagteles ir Eva pasičiupo liemenę, vos tik spėjau iš jos išsinerti.

– Ei!

– Hadsonai, – sukaleno dantimis Alė, – aš Alesandra. Nežinau, ar turi brolių ir seserų, bet man nėra nieko svarbiau už mano seseris.

Seserys. Tada aišku, kodėl atsisakė plaukti.

– Išskyrus baletą, – burbtelėjo Eva ir, kitai bangai mus pagavus, po vieną ikišo rankas į liemenės rankoves.

– Nėra *nieko* svarbiau, – pakartojo Alesandra, nenuleisdama nuo manęs akių. – Pirma turi nuplukdyti mano jaunėlę seserį. Labai prašau. Negaliu jos čia palikti. – Nors baimės sklidinomis akimis, rūpesčio apniaukta kakta ir nerimo iškreiptomis lūpomis, mergina kilstelėjo savo smailą smakrą. – Neplauksiu, kol jos nenuplukdysi.

Velniava. Juk ir aš nepalikčiau Karolinos ar Geivino. Supratau tą poreikį visa savo esybe, smulkausiomis organizmo ląstelėmis. Kad ir pešdavomės, dėl vienas kito būtume šokę į ugnį, ir Alesandra dėl savo sesers negalvodama būtų padariusi tą patį. Kažkas mano krūtinėje prasprogo, visa sveika nuovoka kliustelėjo į vandenį, nes dėl to paprasto jos reikalavimo pasijutau taip, lyg ją pažinočiau.

– Turiu brolių ir seserį, – pasakiau siekdamas savo liemenės sagtelių. – Supratau.

Ji suglumusi prisimerkė.

– Ką darai?

Ištraukiau dešinę ranką, nusitvėriau ja už valties tarp merginų, tada per kairiąją nusitraukiau geltoną neoprenu padengtą liemenę ir ištiesiau Alei.

– Renkis.

– Ne. – Ji dėbtelėjo į liemenę, paskui į mane. – Jos reikia tau. Bangos didelės.

– Nereikia. Aš gerai plaukiu, ir tai vienintelė išeitis, kuri at-eina į galvą. – Nusišypsojau padrašinamai – bent tikėjausi, kad padrašinamai. – Per penkias minutes abi būsite laive.

– Per penkias minutes? – puolė į paniką Eva.

– Penkių minučių neprireiks, – pasakiau, nenuleisdamas akių nuo Alesandros. – Per penkias minutes daug galima nuveikti. Visą laiką būsiu su jumis abiem. Imk liemenę.

Tai prieštaravo viskam, ko mokiausi apie gelbėjimą, bet dabar ne tas man buvo galvoje.

– Negaliu su tavimi taip pasielgti, – ji papurtė galvą.

– Aš tau svetimas žmogus, – priminiau jai.

– Ne, tu Hadsonas Elisas.

Jos rankos drebėjo.

– Tada mes aklavietėje, nes tu nepalieki sesers, o aš nepaliksiu tavęs. – Stumtelėjau jai liemenę. – Aš užsispyręs, taigi kuo ilgiau atsisalbinėsi, tuo ilgiau abi būsite vandeny.

– Ale, greičiau, baigiu suledėt! – maldavo Eva.

Alesandra paėmė liemenę ir, kai tik ją apsirengė, visi trys nu-plaukėme pas Geivina.

Laivą merginos pasiekė pamėlusiomis lūpomis, o jų valtelę galutinai pasiglemžė bangos.

– Po velnių, ką tu sau manai?! – užsipuolė mane Geivinas.

– Jos gyvos.

Savo juodą *Rip Curl* džemperį įbrukau Alesandrai, nors ši iš pradžių ir mėgino atsisakyti, kone visus turimus rankšluosčius padaviau Evai, tada abi pasodinau.

– Jums reikia pas gydytoją.

Alesandra segdamasi užtrauktuką papurtė galvą.

– Motina pamatys, kad mūsų nėra.

Ką?! Mano antakiai šovė į viršų.

– Jei tau reikia gydytojo, tada plaukim, – sušnibždėjo Eva.

– Nereikia, – Alesandros tonas sugriežtėjo. – Įsivaizduoji, ką ji mums padarys?

Kokios čia nesąmonės? Net kai mudu su Geivu sugaudavo darant ką nors, ko nederėtų daryti, mama visų pirma apsidžiaugdavo, kad per savo kvailas galvas negavome galo.

– Galim paskambinti tėčiui. Pala. Juk nepasakysi jai, kad aš... – Evos akys pritvinko siaubo.

– Juk niekada nepasakau, – atšovė Alesandra ir paslėpė plaštakas rankovėse. Tas drabužis jai buvo kaip suknelė.

– Leisk apžiūrėti galvą, – pasisiūlė Geivinas ir, laivui sūpuojantis, prasibruko pro mane. Mūsų laivo korpusas buvo gilesnis negu jų valtys, bet audrai artinantis reikėjo kuo greičiau nešdintis.

Alesandra linktelėjo ir Geivinas pasilenkęs apžiūrėjo žaizdą.

– Nedidelė ir kraujas nebeteka. Regis, siūti nereikia, – pranešė ir dėbeltelėjo į mane, o tai reiškė, kad dėl mano poelgio laukia atskira kalba.

– Ar galėtumėt mus parplukdyti namo? – Alesandra atlošė pečius. Tai, kaip mikliai ji susitvardė, viena vertus, darė įspūdį, kita vertus, glumino. Tik akys išdavė, kad ji nėra tokia rami, kokio stengiasi pasirodyti. *Tarsi vaidintų*. – Mes gyvename...

– Žinau, kur gyvenat, – vyptelėjo Geivinas. – Nuplukdysim. Žino? Dėbeltelėjau į brolių.

– Ačiū. – Alesandra pabruko kelius po džemperiu, jos žvilgsnis peršoko prie manęs. – Nuoširdžiai. Ačiū, Hadsonai.

– Nėra už ką.

Uch, man patiko, kaip ji ištarė mano vardą.

– Maždaug penkiolika minučių kelio, – Geivinas žvilgtelėjo į mane, tada mostelėjo į valdymo pultą ir aš paskui jį nuėjau prie sėdynių už stiklo.

– Taip elgtis buvo velniškai pavojinga. – Jis pakraipė galvą ir, man vos spėjus nusitverti už turėklo, nuspaudė svirtį. Pro vietinius paplūdimius nuskriejome link uolų pietinėje miesto dalyje. – Ir matau, kaip į ją žiūri. Juk žinai, kas jos tokios, ką? – taip, kad girdėčiau tik aš, pasiteiravo Geivinas.

– Ne, bet tu, kaip suprantu, žinai. – Ėmiau rankšluosčiu trinti rankas, kad kraujas pradėtų cirkuliuoti. Velnias, kaip buvo šalta. – Ir aš į ją nežiūriu. – Beveik tiesa, nes žiūrėjau į priekį.

– Aš mačiau. Žiūri, – nusišaipė jis. – Prisišauksi bėdą. Jos Ruso jaunėlės. Alesandra ir Eva, jei gerai pamenu. Ir nesugalvok jos kviesti į pasimatymą. Tėvai neleidžia joms susitikinėti su niekuo, kas nepriklauso jų socialiniam sluoksniui, juolab su vietiniais.

Ruso. Viena iš tų šeimų, turinčių vasarnamius ant skardžio. Seno raugo turtuoliai.

Man nusviro pečiai.

– Balerinos.

Nieko keista, kad jų nepažinau. Jos čia treniruodavosi kiekvieną vasarą, bet dažniausiai neiškišdavo nosies it kokios kalinės, kol motina rugpjūtį parodydavo jas per konkursą, į kurį kasmet iš visur privažiuodavo šokėjų, lydimų jų turtingų šeimų.

– Jos keturios, ar ne?

Kartą ar du užsukęs į kavinę mačiau jas, bet paprastai vasarą dirbdavau gelbėtoju paplūdimyje.

– Aha, – patvirtino Geivinas. – Ir tu įsižiūrėjai tą, kurią Lina vadina tylene, taigi verčiau nereikia.

– Kas tokia Lina?

Vargiai Alesandrą būčiau pavadinęs tylene, turint omenyje, kaip ji kovėsi dėl Evos.

Geivinas susiraukė.

– Vyriausia. Devyniolikmetė, nepaprastai talentinga, gražuolė ir velniškai užknisanti. Apsitvėrusi stora siena – tavo nelaimei, manau, jų šeimai tai būdinga.

– Akivaizdu, kad su kai kuriais vietiniais jos susitinka, – dėbelėjau supratingai.

– Alesandra – ne Lina. Ji taisyklių nelaužys, – mums kertant srovę pareiškė Geivinas. – Ir ši gelbėjimo operacija telieka tarp mūsų, nes Karolina seserų Ruso negali pakęsti. kažkas tarp jų nutiko, lyg dėl kokteilio.

Šūdas. Karolinos skaudinti anaip tol nenorėjau.

– Abejoju, ar ten buvo Alesandra.

Su ja tepraleidau penkias minutes, bet netikėjau, kad ji būtų galėjusi įsivelti.

– „Nežiūriu į ją“, kurgi. Kalbu rimtai – joms neleidžiama eiti į pasimatymus, ir man visai nesinorės žiūrėti į tavo sugižusią marmūžę, – Geivinas pavartė akis, bet, laimė, liovėsi kabinėtis.

Dirstelėjau per petį: Alesandra žiūrėjo į mane. Pamaniau, normalu, kad ji pastebėjo dvi liemenes. Būčiau galėjęs lažintis, kad ji visada atidi, visada pastabi. Atidus žmogus nesunkiai gali būti palaikytas tyleniu, ypač kai turi tiek seserų.

Ji pakreipė galvą ir man suspaudė širdį nuo niekuo nepaaiškinamo poreikio dar su ja pabūti. Ne, ne romantiškai – ji buvo ne mano nosiai. Panūdau sužinoti, kokios muzikos ji klausosi, kokios knygos jai patinka, kokie filmai mėgstamiausi. Norėjau sužinoti, kaip jaučiasi gyvendama uždaryta ir dėl ko nusišypsotų. Ir artėjant kranto uoloms man vis labiau spaudė širdį.

Nuo to, ką pasakysiu ar padarysiu per penkias minutes, priklausys, gausiu progą su ja susipažinti ar daugiau nepasimatysime ir man teliks spėlionės.

Ji viena ranka apglėbė kelius, kita įsikibo už turėklo ir nusisuko į seserį, kuri kažką pasakė.